

брегът и чакал да преброят жабите наполеоните и му ги повърнат. А жабите безгрижно продължавали да си квакат.

Чакал човека, чакал, и почнало да се мръква.

„Ей вий, дебелоглавки! Имате само големи уста да крещите, пжк нямате за две пари ум: не можете да преброите седем наполеона. Да не мислите, че ще ви чакам до утре?“

И тръгнал той за дома си, а жабите безгрижно продължили: „ква-ква-ква!“

Тошо.

Слушайте, какво ще ви разкажа за малкия Тошо:

„Мамо“, извика той една утрин след закуска, „ножчето ми е у тебе!“

„У мене ли? запита майка му. „Защо да е у мене?“

„Снощи ми остри с него молива“.

„И пак ти го дадох“.

„Е, няма го у мене“, добави Тошо.

„И у мене го няма“, нетърпеливо забележи майка му. „Търси го другаде“.

Да търси? — Това му беше най-омразното нещо.

*

Той отиде в кухнята при слугинята.

„Ножчето ми е у тебе“, каза ѝ той.

„У мене ли? — Хубава работа!“ извика очудено слугинята. „Ти сигурно си го изгубил, както губиш всичко“.

„Ножчето ми трябва!“ извика Тошо.

В това време влезе сестричето му Анка, която беше претърпшувала навсякжде, и тържествено каза:

„Ето ти ножчето! Намерих го зад санджка“.

Тошо грабна ножчето и го тури в джоба си. И, представете си, той не поблагодари за услугата!

*

След няколко минути той трябваше да върви на училището. И започна да търси училищните си потреби. Ах, каква тежка, неблагодарна работа! Потърси книгите си — няма ги, потърси тетрадките си — няма ги. И вика той, обвинява всички в кжщи, но не и себе си.